

Sygn. akt IV P 258/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: SSR Alina Kordus-Krajewska

Protokolant: stażysta Michał Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 roku

sprawy z powództwa R. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w

S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda R. N. kwotę 11020,99 zł (jedenaście tysięcy dwadzieścia złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 listopada 2017 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania,

II. W pozostałym zakresie co do odsetek powództwo oddala,

III. Wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. Nakazuję pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 551 zł (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony.

IVP 258/18

UZASADNIENIE

Powód R. N. wniósł pozew przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 11020,99zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2017r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano , że Powód był zatrudniony u Pozwanego w czasie od 15 lutego 2005 roku do 31 grudnia 2016 roku na stanowisku Prezesa Zarządu - (...) S. A. w T.. Przed tutejszym Sądem toczyła się już sprawa z powództwa R. N. przeciwko (...) S.A. w S. (po zmianie siedziby pozwanego) o zapłatę odsetek za opóźnienie w wypłacie nagrody jubileuszowej i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Sprawa opatrzona była sygnaturą akt IV P 140/17. Osłą sporu w tej sprawie była kwestia daty wymagalności wskazanych wyżej świadczeń. Powód twierdził, że wszelkie świadczenia ze stosunku pracy winny być mu wypłacone, najpóźniej, w dacie ustania stosunku pracy, pozwany utrzymywał zaś, że wymagalność ekwiwalentu nie może przypadać na dzień ustawowo wolny od pracy, a co do nagrody jubileuszowej, to datę jej wypłaty określały - według niego - wewnątrzzakładowo ustalone reguły. Wyrokiem z 19 września 2017 roku Sąd, co do zasady, uznał racje powoda wskazując, że świadczenia ze stosunku pracy na rzecz powoda powinny być wypłacone najpóźniej 31.12.2016 roku (str. 6 i 7 uzasadnienia).

W 2016 r. kwota ograniczenia, rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wynosiła 121.650,00 zł, a przyjęta do jej ustalenia kwota przeciętnego wynagrodzenia wynosiła 4055 zł - zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442). Od nadwyżki ponad tę kwotę nie pobierało się już składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Powód próg ten przekroczył już w marcu 2016 roku. Skutkiem wypłaty, w styczniu 2017 roku, ekwiwalentu za urlop, należnego w roku 2016, z kwoty tego ekwiwalentu potrącono nowe składki w kwocie 11 020,99 zł. Gdyby, zgodnie z orzeczeniem sądu, w sprawie IVP 140/17, świadczenie to wypłacono w roku 2016, to powód otrzymałby o 11 020,99 zł netto więcej.

Wskazano, że roszczenie niniejsze jest roszczeniem odszkodowawczym. Związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem pracodawcy, a szkodą polega na tym, że nagrodę tę pozwany zapłacił za późno i „wszedł” z płatnościami w nowy rok rozliczeniowy. Z tych powodów powstał obowiązek pobrania składki na ZUS za świadczenie wypłacone w roku 2017, a świadczenie to powinno być wypłacone w roku 2016. Przedmiotem roszczenia w cytowanej wyżej sprawie IV P 433/17 upr były również odsetki za czas opóźnienia w wypłacie zasiłku chorobowego. Sąd tę część roszczenia w rozstrzygnięciu pominął. Jednakże w piśmie z 18 kwietnia 2018 roku ZUS wypowiedział się w kwestii odpowiedzialności pracodawcy za opóźnienie w wypłacie świadczeń pracowniczych pisząc, że roszczenia te przysługują od płatników składek. Pozwany był wzywany do dobrowolnego spełnienia tego świadczenia, jednakże świadczenia tego nie spełnił.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

Pozwany zgłosił ewentualny wniosek o odrzucenie pozwu w oparciu o art. 199 § 1 pkt 2) kpc, co jest związane z faktem, że sprawa o to samo roszczenie została na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia z dnia 26 stycznia 2018 roku, sygnatura akt IV P 433/17, przekazana do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. jako organowi właściwemu, a załączone do pozwu pismo ZUS z dnia 18 kwietnia 2018 roku nie stanowi o uznaniu się przez ZUS organem niewłaściwym, ani nie jest rozstrzygnięciem tejże sprawy. W tym stanie rzeczy sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami może być w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W uzasadnieniu podano, że w dniu 11 stycznia 2017 roku powodowi wypłacono ekwiwalent za urlop, z kwoty którego potrącono 11.020,99 zł (słownie: jedenaście tysięcy dwadzieścia 99/100 złotych).

Powyższe potrącenie wynikało z prawidłowego naliczenia wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Wpłata składki w prawidłowej wysokości zwiększyła zasób środków na subkoncie powoda w ZUS, a tym samym podstawę przyszłej emerytury, czy też innego wypłacanego powodowi świadczenia, a tym samym nie sposób zgodzić się z powodem, że poniósł jakąkolwiek szkodę z tego tytułu, a tym samym, że pomiędzy prawidłowym rozliczeniem należności publicznoprawnych, a szkodą zachodzi jakikolwiek związek przyczynowy.

W tym stanie rzeczy, uznać należy, że roszczenie odszkodowawcze pozbawione jest podstawy prawnej w postaci odpowiedzialności kontraktowej, która uwarunkowana jest spełnieniem następujących przesłanek: niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania będącego następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność; szkodą po stronie wierzyciela oraz związkiem przyczynowym między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą. Jedynie łączne spełnienie wszystkich z wyżej wymienionych przesłanek warunkuje powstanie odpowiedzialności dłużnika za szkodę doznaną przez wierzyciela.

W przedmiotowej sprawie wierzyciel (powód) nie doznał szkody, ponieważ należne mu środki zostały zaksięgowane na właściwym jego osobie subkoncie w ZUS. Szkodę stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 1971 roku, sygnatura akt III CRN 450/70).

W majątku powoda nie wystąpiła jakakolwiek szkoda w związku z zaksięgowaniem należnych mu środków na subkoncie ZUS. Również w zakresie rozpatrywania wystąpienia przesłanki niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, zaznaczyć należy, że w tych kategoriach nie należy rozpatrywać prawidłowego realizowania

przewidzianych przepisami obowiązków regulowania należności publicznoprawnych. Obowiązek pozwanej do odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne za powoda wynikał z art. 17 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 2) lit. a) ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1778, dalej „Ustawa”).

Na marginesie wskazano, że powód wystąpił do tut. sądu z analogicznym powództwem w przeszłości, lecz tut. Sąd postanowieniem z dnia 26 stycznia 2018 roku wydanym w sprawie pod sygnaturą IV P 433/17 uznał się za niewłaściwy i przekazał sprawę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. jako organu właściwego. Powód pismem z dnia 15 lutego 2018 roku złożył zażalenie na powyższe postanowienie, niemniej Sąd Okręgowy w Toruniu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 08 marca 2018 roku, wydanym w sprawie pod sygnaturą IV Pz 7/18, oddalił zażalenie dzieląc stanowisko tut. Sądu w zakresie jego niewłaściwości do rozpoznania tej sprawy.

Pozwana w pełni podzieliła w tym zakresie stanowisko tut. Sądu oraz Sądu Okręgowego w Toruniu, gdyż zgodnie z art. 83 ust. 1 Ustawy, właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a po rozstrzygnięciu sprawy przez organ rentowy, stronie przysługuje możliwość odwołania do sądu powszechnego, według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (art. 83 ust. 2 Ustawy).

Podkreślono, że załączone do pozwu przez powoda pismo ZUS z dnia 18 kwietnia 2018 roku nie stanowi rozstrzygnięcia sprawy, ani też uznania się przez ZUS za organ niewłaściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy, co uzasadniałoby rozpoznanie jej przez tut. Sąd, na mocy art. 464 § 1 zd. 4 kpc.

Sąd ustalił co następuje:

Powód był zatrudniony u Pozwanego w czasie od 15 lutego 2005 roku do 31 grudnia 2016 roku na stanowisku Prezesa Zarządu - (...) S. A. w T.. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 40 070, 62zł

Dowód: listy płac k.27 -29, bezsporne

Przed tutejszym Sądem toczyła się już sprawa z powództwa R. N. przeciwko (...) S.A. w S. (po zmianie siedziby pozwanego) o zapłatę odsetek za opóźnienie w wypłacie nagrody jubileuszowej i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Sprawa opatrzona była sygnaturą akt IV P 140/17.

Przedmiotem sporu była kwestia daty wymagalności nagrody jubileuszowej i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, które zostały wypłacone powodowi w 2017r..

W uzasadnieniu wyrokiem z 19 września 2017 roku Sąd, wyjaśnił, że świadczenia ze stosunku pracy na rzecz powoda powinny być wypłacone najpóźniej 31.12.2016 roku.

Dowód : wyrok z uzasadnieniem w sprawie IVP 140/17 k.5 akt IVP 433/17

W 2016 r. kwota ograniczenia, rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wynosiła 121.650,00 zł, a przyjęta do jej ustalenia kwota przeciętnego wynagrodzenia wynosiła 4055 zł - zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442). Od nadwyżki ponad tę kwotę nie pobierało się już składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Powód próg ten przekroczył już w marcu 2016 roku.

Okoliczności bezsporne

Skutkiem wypłaty, w styczniu 2017 roku, ekwiwalentu za urlop z kwoty tego ekwiwalentu potrącono nowe składki emerytalne w kwocie 11873,04 zł. (k.26).

Dowód: lista płac k.26 , ZUS RCA k.44

Przedmiotem sprawy IVP 433/17 było roszczenie o zapłatę składek ZUS i odsetek od zasiłku chorobowego i od składek.

Dowód: postanowienia z uzasadnieniami w sprawie IVP 433/17

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i aktach IVP 433/17, szereg okoliczności stanu faktycznego nie było spornych między stronami.

Powód niespójnie napisał w pozwie ,że w 2017r. pobrano z ekwiwalentu za urlop składki na ubezpieczenie społeczne i jednocześnie powód podał ,że dostał przez to mniejszą nagrodę jubileuszową.

Przedmiotem sporu było zaniżenie ekwiwalentu za urlop co wynika z kwoty żądania, która jest dla powoda tożsama z kwotą potrąconych składek ZUS z ekwiwalentu za urlop. Na powyższe powód wskazywał w dołączonym do pozwu wezwaniu do zapłaty , treści pełnomocnictwa oraz powyższego dotyczy odpowiedź na pozew pozwanego.

W pierwszej kolejności sąd odniesie się do zgłoszonego przez pozwanego roszczenia ewentualnego w przedmiocie odrzucenia pozwu.

W ocenie sądu zarzut powyższy nie był zasadny, gdyż przedmiotem sprawy IVP 433/17 było roszczenie o zapłatę składek ZUS i odsetek od zasiłku chorobowego i od składek a nie odszkodowanie. Nie zachodziły przesłanki z art. 199. § 1. pkt.2 kpc.

Jak Sąd wskazał w uzasadnieniu postanowienia w sprawie IVP 433/17 powód wniósł pozew o zapłatę nienależnie pobranych składek wraz z odsetkami oraz odsetek od zasiłku chorobowego. Rozstrzygnięcie w tym zakresie podejmuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który – według art. 83 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – ma kompetencje do wydawania decyzji w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;

1a) ustalania płatnika składek;

2) przebiegu ubezpieczeń;

3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;

3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;

4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;

5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Z powyższych przepisów wynikało, iż sprawa ta winna zostać rozpoznana nie przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych , lecz przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym stwierdzono, iż w tej droga sądowa na tym etapie postępowania jest niedopuszczalna. Dopiero w przypadku wydania przez organ rentowy stosownej decyzji otwiera się dla stron postępowania – zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z 1998 r. – możliwość odwołania się do sądu.

Sąd przekazał sprawę do organu rentowego mając na uwadze treść art. 464 § 1 kpc.

Trzeba wskazać ,że przekazanie dotyczyło zarówno roszczenia o składki jak i odsetki od żądanych w sprawie IVP 433/17 świadczeń , gdyż rozstrzygnięcia w obu zakresach należą do kompetencji ZUS jak wynika z cyt. art. 83 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W sprawie IVP 258/18 powód domagał się odszkodowania w związku z tym iż w 2017r. pobrano z ekwiwalentu za urlop składki na ubezpieczenie społeczne.

W 2016 r. kwota ograniczenia, rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wynosiła 121.650,00 zł, a przyjęta do jej ustalenia kwota przeciętnego wynagrodzenia wynosiła 4055 zł - zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442). Od nadwyżki ponad tę kwotę nie pobierało się już składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Powód próg ten przekroczył już w marcu 2016 roku. Powyższe nie było sporne między stronami jak i to, że wypłata świadczenia w 2017r. skutkowałą nowym naliczeniem i odprowadzeniem składek na ubezpieczenia społeczne.

Naliczenie składek wiąże się z termin wypłaty świadczenia. Zgodnie z obowiązującymi zasadami rozliczania składek dla każdego ubezpieczonego, którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnik składek w raporcie lub imiennym raporcie miesięcznym korygującym oraz w deklaracji i deklaracji rozliczeniowej korygującej, uwzględnia należne składki na ubezpieczenia społeczne od wszystkich dokonanych lub postawionych do dyspozycji ubezpieczonego wypłat - od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego deklaracja dotyczy - stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W myśl przepisów art. 18 ust. 1 i art. 20 w/w ustawy podstawą wymiaru składek pracownika jest przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Ponieważ bezspornie wypłata należności na rzecz p. R. N. nastąpiła w styczniu 2017r. składki podlegały naliczeniu i rozliczeniu w deklaracji i raporcie za miesiąc styczeń 2017r. Oznacza to, że płatnik składek naliczył i wykazał składki w obowiązującym terminie i dokumentach rozliczeniowych obejmujących prawidłowy okres. (§2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (obowiązującego do 31 grudnia 2017r.); §2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2017r. r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (obowiązującego od 1 stycznia 2018r.) Ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2017r., poz. 1778 ze zm.)

Powyższe stanowisko przedstawione w piśmie organu rentowego 20.09.2018r. (k.44) należało uznać za prawidłowe, gdyż znajdowało odzwierciedlenie w przytoczonych przepisach.

Nie ma zatem podstaw do zwrotu wpłaconych składek. Zatem należało odpowiedzieć na pytanie czy powód doznał szkody i jego roszczenie jest uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie zdaniem pozwanego powód nie doznał szkody, ponieważ należne mu środki zostały zaksięgowane na właściwym jego osobie subkoncie w ZUS.

Powód nie podzielił tego stanowiska wskazując, że kwota na koncie ZUS jest kwotą wirtualna i nie wiadomo czy ją otrzyma i w jakiej wysokości.

W myśl art. 471 kc w związku z art. 300 kp dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Można zgodzić się ze stanowiskiem, że w Kodeksie pracy nie skodyfikowano zasady ograniczającej wysokość odszkodowania z tytułu niewykonania przez pracodawcę jego obowiązków w stosunku do pracownika. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyrokach z 17 lutego 1999 r., I PKN 578/98, OSNAPiUS z 2000 r. nr 7, poz. 263 (stwierdzając, że pracownik może - poza przypadkami określonymi w przepisach szczególnych - dochodzić w pełnej wysokości odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez pracodawcę obowiązków z umowy o pracę, gdyż nie ma zasady prawa pracy ograniczającej wysokość tego odszkodowania) oraz z 4 kwietnia 2000 r., I PKN 571/99, OSNAPiUS z 2001 r. nr 17, poz. 533 (stwierdzając, że pracodawca może ponosić na podstawie art. 471 k.c.

w związku z art. 300 k.p. odpowiedzialność odszkodowawczą wobec pracownika za brak należytej staranności w wykonaniu swoich obowiązków wynikających ze stosunku pracy).

Sąd ocenił, że aktualnie powód poniósł szkodę. Z konta ubezpieczonego (powoda) potrącono z ekwiwalentu za urlop nowe składki emerytalne w kwocie 11873,04 zł. (k.26). Żądanie powoda zgłoszone w pozwie było niższe. Powód aktualnie nie ma jeszcze prawa do emerytury. Jego otrzymanie oraz okres wypłaty świadczenia wiąże się okresem życia powoda. Nie można w sposób prosty i jednoznaczny przełożyć zasad wypłaty emerytury na zwrot kwoty dochodzonej pozewem. Zasady wyliczenia i wypłaty emerytury są złożone. Emerytura dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. jest wyliczana w myśl art. 25. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, który stanowi podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, z waloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

1a. Przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, dla osoby, która miała ustalone prawo do emerytury częściowej, nie uwzględnia się kwot zwiększeń składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego określonego w art. 173-175, uzyskanych w wyniku waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a, przeprowadzonej w celu obliczenia emerytury częściowej.

1b. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

1c. Przepis ust. 1b stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony pobrał emeryturę górniczą, określoną w art. 34 lub w art. 48 i 49, w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2006 r.

1d. Kwot zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, nie uwzględnia się przy ustalaniu wysokości emerytury, o której mowa w art. 184, oraz przy ustalaniu wysokości emerytury zgodnie z art. 183.

1e. Przepis ust. 1d stosuje się również w przypadku, gdy ubezpieczony złożył wniosek o okresową emeryturę kapitałową i spełnia warunki ustawowe do ustalenia prawa do tej emerytury.

1f. Przy ustalaniu wysokości emerytury, o której mowa w art. 24, dla osób, którym wcześniej ustalono prawo do emerytury na podstawie art. 46, art. 50, art. 50a, art. 50e lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, nie uwzględnia się kwot zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

1g. Przepis ust. 1f stosuje się odpowiednio do emerytur, o których mowa w ust. 1c.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, nie podlega dziedziczeniu, z zastrzeżeniem art. 25b.

3. Waloryzację składek przeprowadza się corocznie, od dnia 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji za rok 2000, z uwzględnieniem art. 25a. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji stan konta nie może ulec obniżeniu.

4. Waloryzacji podlega kwota składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na dzień 31 stycznia roku, za który jest przeprowadzana waloryzacja, powiększona o kwoty z tytułu przeprowadzonych waloryzacji.

5. Waloryzacja składek polega na pomnożeniu zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek przez wskaźnik waloryzacji.

6. Wskaźnik waloryzacji składek jest równy wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku powiększonemu o wzrost realny sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do roku poprzedniego, z zastrzeżeniem ust. 9. Wskaźnik waloryzacji składek nie może być niższy niż wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do poprzedniego roku.

7. Wskaźnik wzrostu realnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne, o którym mowa w ust. 6, otrzymuje się poprzez podzielenie wskaźnika wzrostu nominalnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji w stosunku do roku poprzedniego przez wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ustalony dla analogicznego okresu.

8. Wskaźnik wzrostu nominalnego sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne, o którym mowa w ust. 7, stanowi iloraz sumy przypisu składek na ubezpieczenie emerytalne w roku kalendarzowym poprzedzającym termin waloryzacji i w roku poprzednim.

9. Wskaźnik waloryzacji składek za rok 2000 jest równy wskaźnikowi wzrostu przeciętnego wynagrodzenia za 2000 r. w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia za 1999 r.

10. Wskaźnik waloryzacji składek ustala się z dokładnością do setnych części procentu.

11. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", do 20. dnia pierwszego miesiąca każdego kwartału, wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za poprzedni kwartał.

12. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", do 25. dnia miesiąca poprzedzającego termin waloryzacji, wskaźnik waloryzacji składek za poprzedni rok i kwartał.

Zgodnie z art. 86. 1. cyt. ustawy kwota emerytury lub renty wraz ze zwiększeniami, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 lub w art. 73 ust. 3 i 4, nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru emerytury lub renty.

2. Ograniczenie wysokości świadczeń do 100% podstawy ich wymiaru nie dotyczy rent i emerytury w wysokości określonej w art. 85.

3. Do świadczeń ustalonych w myśl art. 23 w kwotach najniższych nie przysługują zwiększenia, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 oraz w art. 73 ust. 3 i 4.

Najważniejszym jest ,że aktualnie powód nie ma prawa do emerytury i nie jest pewne czy ją otrzyma. Zatem powód poniósł szkodę w związku z zaniżeniem wypłaty ekwiwalentu za urlop, którego data wymagalności jest związana z datą rozwiązania umowy o pracę. Bezsprornie u powoda zatrudnienie ustało w dniu 31.12.2016r.

O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 kc w związku z art. 300 kp. przy czym w części sąd roszczenie o odsetki oddalił. Dochodzone roszczenie- odszkodowanie jest wymagalne od wezwania. Pewną data otrzymania wezwania jest data 21.11.2017r. data pisma pozwanego (k.8) pozwany miał siedem dni na wykonanie zobowiązania (k.7) zatem odsetki zostały zasądzone od 29.11.2017r.

Na podstawie art. 477(2)§1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w pkt.I rygor natychmiastowej wykonalności. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 40 070, 62zł

O kosztach zastępstwa procesowego dla pełnomocnika powódki orzeczono na mocy art. 98 kpc i par. 2 pkt.5 w związku z par. 9 ust.1 pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W zakresie opłaty od pozwu to Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.). Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 wskazanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Pozwany przegrał sprawę winien ponieść jej koszt.